

Un băiat blond

Să te rupi de zeii, de străbunii tăi, de limba și de țara ta,
să te rupi pur și simplu este neîndoielnic
o încercare cumplită, dar este...

Mărturisiri și anateme
Cioran

PROLOG

Bărbatul dormea cu mâinile încrucișate pe piept, întins pe canapeaua din piele neagră. Un țârâit prelung a sfâșiat liniștea densă care domnea în încăpere. A deschis ochii și a privit nedumerit în jur. S-a ridicat de pe canapea și s-a îndreptat cu mișcări automate spre obiectul care-i tulburase somnul. A ridicat receptorul și a mormăit:

– Alistair Skelton. S-a întâmplat ceva?

– Nu, domnule. M-ați rugat să telefonez la ora cinci și jumătate. Întâlnirea cu James Body este programată pentru ora șase.

– Mulțumesc.

A lăsat receptorul în furcă și s-a îndreptat spre peretele de sticlă prin care pătrundea o lumină difuză. A privit afară. Era ceață și se lăsa înserarea. Iazul de lângă locuința sa din Belwood, într-o pădurice situată la câțiva kilometri de Edinburgh, lucea misterios în semiobscuritate.

Alistair Skelton se întorsese cu două ore în urmă de la castelul Mull, reședința clanului MacLean, unde, timp de două zile, se desfășurase întrunirea de primăvară a organizației. Skelton era directorul agenției secrete a grupului celor 19, consiliul de conducere al cartelului de putere *Noua Ordine*. Deținea funcția din 2009 și obținuse câteva rezultate spectaculoase. Mai ales în ultimii trei ani.

Avea 52 de ani, era înalt, de peste doi metri și foarte slab. Chipul subțire, palid, ochii negri, adânciți în orbite, cu privire sfredelitoare, împreună cu craniul complet ras îi dădeau un aer fantomatic, sinistru, în special atunci când nu se controla, ceea ce se întâmpla rar. De

obicei, afișa o expresie binevoitor-înțelegătoare, care-l făcea să pară simpatic, chiar plăcut. La nevoie, putea să devină seducător.

Studiase filosofia, psihologia și avea noțiuni solide de cibernetică și economie. Lucrase mulți ani ca psiholog, terapeut și consultant, pentru serviciile secrete engleze și americane, iar acum avea propria sa agenție de informații. Dezvoltase o structură puternică și complexă, incluzând tot felul de profesii și diverse tipuri de inteligență umană. Agenția folosea psihologi, informaticieni, jurnaliști, fizicieni și chimiști, medici, istorici, chiar și teologi și artiști. Rezultatele erau extraordinare. Scopul urmărit era crearea confuziei, a instabilității și avea drept țel declanșarea de conflicte în orice mediu, în orice țară. Volumul de informație pe care-l deținea era uriaș. Agenția avea propriile servere, iar angajații locuiau în case-tip, în apropierea clădirii în care lucrau. Existau, de asemenea, un restaurant, un cinematograful și un club, toate situate în pădurea Belwood, domeniu care aparținea trustului de putere.

A căscat discret, a întors spatele ferestrei panoramice și s-a îndreptat spre masa de lucru din plastic de culoare cenușie care, împreună cu fișierele, ocupau un perete întreg. S-a așezat pe scaunul din fața ei. Se simțea obosit. Întrunirile celor 19 îl plictiseau. Erau terne, lipsite de viziune, axate doar pe vânzări și profit. Desigur, cei 19 erau printre cei mai influenți oameni din lume, însă Alistair Skelton cunoștea totul despre ei – atât calitățile, dar mai ales defectele. De aceea, nu-i admira și nici nu-i stima. Avea prea multe dorințe, vicii, emoții. O persoană cu adevărat puternică nu dorea nimic, aiudoma lui. Skelton nu era interesat de bani, putere sau dragoste. Îi erau indiferente toate acestea. Pe el îl interesa experimentul. Era un tehnocrat. Nu-l tulbura faptul că rezultatul experimentului putea fi catastrofal pentru omenire. Ce era omenirea? O picătură în oceanul infinitului.

A aprins lampa de pe birou și s-a răsucit cu scaunul rotativ. Privește il mulțumea. Pereții acoperiți de rafturi cu cărți, canapeaua confortabilă, un fotoliu, un seif de dimensiuni impresionante, masa de lucru și scaunul pe care stătea. Totul în nuanțe de gri și negru. Totul curat și simplu. Septic. Nici un aparat electronic sau electric, cu

excepția telefonului antic, din anii imediat de după război, din ebonită de culoare neagră. Alistair Skelton nu folosea computerele, adică le folosea, dar nu acasă și nu pentru lucrările importante. Cunoștea prea bine primejdiile aparaturii electronice, doar în felul acesta întocmise gigantică bază de date a agenției. Planuri, protocoale, lucrări secrete, listele cu asociați și colaboratori interni și externi, absolut tot materialul important îl bătea el însuși la mașină, era codat și păstrat în seiful din încăpere.

Iar acum îl aștepta pe James Body, viitorul șef al echipei care asigura securitatea locuinței și a muncii sale. Fostul șef murise cu câteva zile în urmă într-un accident cu avionul personal. James Body îi fusese recomandat de Igor, unul dintre cei mai influenți și primejdioși membri ai grupului celor 19. Skelton îl respecta oarecum pe acest Igor, bărbat curajos, inteligent, excentric și imprevizibil. Faptul că nu reușise încă să-l încadreze în vreuna dintre categoriile comportamentale umane, cu tot volumul mare de informații despre el și activitatea lui, îl incita și îi provocase un început de stimă. Era curios să-l întâlnească pe protejatul lui Igor, pe James Body. Numele viitorului angajat i se părea caraghios. Probabil un tip musculos, bine antrenat și grobian.

A privit ceasul de la mână. Mai erau patru minute până la sosirea acestuia. La ora șapte și jumătate o va lua pe Helga de acasă și vor cina împreună în oraș. Avea nevoie de ajutorul ei. Dan Voinea, tânărul informatician român, angajat cu trei luni în urmă, deși impresionant de dotat, nu se integrase încă mulțumitor în echipa de *hackeri* a agenției. Skelton dorea să obțină cu ajutorul Helgei unele informații de natură ceva mai intimă cu privire la Dan Voinea. Trebuia să știe totul despre el, iar Helga era specialistă în domeniu. „Helga, credinciosul meu instrument, psihopata mea...” Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie discretă în ușă.

– Intră! a ordonat Alistair Skelton și s-a ridicat de pe scaun.

Ușa se deschise fără zgomot și o siluetă își făcu apariția în cadrul ei.

„Ce bărbat frumos!” a exclamat Alistair Skelton în gând și, vădit încurcat, îi întinse mâna vizitatorului.